

AX. HEDENLUND
Kennel H. från Sik.

SEX GENERATIONER

Redan förra året blev jag av Pointerklubbens nitiske sekreterare anmodad att för klubbens »Meddelande» insända några biografiska data angående mina bästa hundar av egen uppfödning, men dels var min tid som alltid knapp, dels ansåg jag mig icke ha något märkvärdigt att berätta. I år har jag fått icke blott en utan flera påstötningar, och inser därför, att det icke längre går att smita, dock förutskickar jag att artikeln får gå på herr sekretarens egen risk.

Förgäves har jag emellertid rannsakat såväl mitt minne som mina knappa anteckningar från svunna jaktdagar. Jag kan helt enkelt icke utpeka den eller de bästa, ty den ena hunden har legat före i ett, den andra i ett annat, den ena har lämpat sig bäst för en sorts jakt, den andra för en annan, och framför allt känner jag att mitt omdöme icke skulle bli objektiva. De hundar, som varit mig kärast,

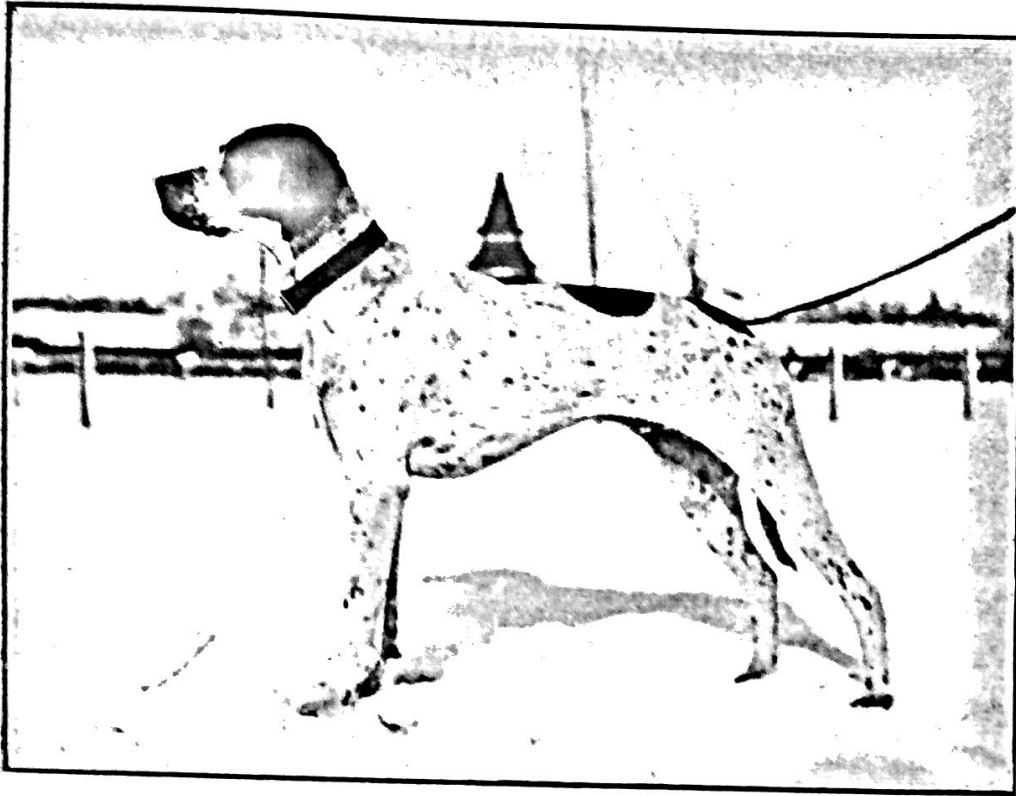
ha nämligen icke varit de rena jaktmaskinerna och kanske komme jag därför att räcka palmen åt orätt håll. Jag föredrager därför att helt torrt och relaterande skriva om den av mina hundar, som enligt min mening haft det största inflytandet på min kennel och samtidigt låta en av hans ättlingar i varje led figurera i uppsatsen. Denna senare blir tråkig, det kan ej hjälpas, men möjligen kan den vara av intresse för någon av dem, vars pointers föra en del av min gamle hunds blod. —

Efter en del underhandlingar köpte jag på sommaren 1899 från Mr W. Arkwright, Sutton Scarsdale, hans då 3-årige pointer Gold-dust e. Brodick Castle Sandy u. Belle Chance. Mr A. hade i brev meddelat mig, att Gold-dust var av otadlig exteriör, men att hunden vid ett slagsmål i hundgården fått det ena ögat skadat, och att A. därför önskade sälja honom. Denna upplysning gjorde att jag icke ställde förväntningarna alltför högt, och så gott var det, ty Gold-dust kunde med sitt plirande vänstra öga, sin något orena färg — vitt med gula öron och små gula stänk — och sin rätt grova svans knappast kallas »snarvacker». Han tålde emellertid att synas och en ingående inspektion gav mig det intrycket, att jag fått en hund med en idealisk bål, starka, felfria ben och fötter och ett ingalunda oävet huvud. På en utställning i Göteborg kunde han emellertid blott klara ett 3:dje pris och härpå undrade jag icke så mycket, ty givetvis var hunden »somewhat lacking in quality». Hade Dusty nu levat, tror jag dock att Professor Lundberg givit honom en tvåa. Det var emellertid varken i utställningsringen eller på promenaden som man skulle se min gosse, ty såväl där som hemma verkade han slö och likgiltig. I marken däremot blev det en annan karaktär över hunden, och han visade där en kläm och energi, som ej kunde undgå att värma ett jägarhjärta.

Huru väl erinrar jag mig icke ännu i denna stund min

första jaktdag med Dusty! Vi voro bägge för första gången på ripjakt i Jämtland, och jag behöver väl knappast försäkra att det var i stark spänning och med stora förväntningar, jag lämnade min jakthydda Tippan. På uppmarschen till denna dagen förut hade jag skadat min ena höft, och då jag tillfölje härav ej ville taga för långt ut, kom jag att timme efter timme söka riporna i en för låg mark, där det ej fanns en fågel. Duktigt halt och bra slokörad funderade jag vid 2-tiden på dagen att giva tappt men jag skämdes för Dusty, som fortfarande arbetade stadig och säkert som ett lokomotiv. Än en gång gällde det därför att vända näsan mot de en halv mil längre bort belägna fjällsluttningarna, och efter en timmes ytterligare marsch fick jag äntligen glädjen se Dustys första stånd på svensk mark. Med hög näsa och sänkt bakkropp stod han som gjuten i brons, tills han på order snabbt och viligt reste ett par gamla riptuppar. Så synnerligen långt blev det nu ej mellan upptagen och min bärare, en lapp vid namn Jonas, hade en rätt vacker bukett ripor, när jag fick se min oförgätlige, numera avlidne vän och jaktkamrat M. S. komma strävande med sin röda irländare. S., som även han sökt riporna för lågt, hade gjort en mager jakt, hans hund var slut, och båda tyckte tydligen att det var tid begiva sig hemåt. Klockan manade nog till det samma, men framför oss hade vi en lockande våt fjällsluttning med spridda remsor av kort gråvide och efter ett kort parlamentterande beslöt vi att genomsöka den.

Snart glömde vi också både klockan och hemmet, ty så som Dusty revierade upp det fjället, hade vi ännu aldrig sett någon hund gå. Våra båda andra hundar (jag hade med mig en ung tik, som jag ej brytt mig om att nämna) sökte kring benen på oss, medan Dusty som ett vitt streck sicksackade sluttningen och ofelbart spikade ripa på ripa. På en kort stund fingo vi ner 16, så gott som alla gamla

SAHIB OF BLAGDON

Impott. Agare: Jägare C. Hansen, Kågeröd.

kallar, och aldrig skall jag glömma min väns vackra och strålande blick, när han i det ögonblick vi vände hemåt på sitt försynta sätt förklarade: »En sådan hund trodde jag ej fanns.»

Jag visste nu, att jag lyckats få en hund med både höga jaktgenskaper och en sällsynt uthållighet, och följande år fick jag bekräftelse på att Gold-dust även i sitt hemland åtnjöt ett visst anseende. Som mr Arkwrights gäst bevistade jag nämligen några engelska fältprov och presenterades vid detta tillfälle för bland andra den engelske fältprovsdomaren Mr Smale. Jag föreställdes såsom numera ägare av Gold-dust, varpå Mr Smale genast inföll: »Då lyckönskar jag er, ty Gold-dust var sitt års bästa unghund». Vid proven hade Dusty emellertid blivit utslagen på grund av för stort intresse för får, ett intresse, som han för övrigt

bibehöll hela sitt liv, ehuru det aldrig urartade till någon katastrof. Gärna ville han emellertid giva fåren en skjuts, och i jaktvagnen, där han i regel låg som en hösäck, höjde han huvudet och vidgade näsborrarna, så snart en fårskock fanns i närheten.

Vid ett senare tillfälle, men då hemma i Sverige på en hundutställning, fick jag höra ett uttalande av Mr Geo. Raper, visserligen ej om Gold-dust själv men dock om hans släkt. Vi samspråkade om Mr A:s svarta pointrar, vilka Mr Raper ej ville erkänna. »Nej», sade han, »A. hade en stam vit och gula pointrar, som han fått med sin tränare Drury, det var hundar.» Om jag ej alltför mycket misstager mig voro just Dusty's mor Champ. Belle Chance och dennas bror Champ. Aldin Fluke av denna stam. Arkwright själv gav i ett brev till mig det största erkännande åt dessa vit och gula hundar, men betecknade dem som »fearfully headstrong». Nå, i detta avseende hade Dusty ej vansläktats. Trilskan var hans stora och jag skulle vilja säga enda fel, ty såsom fel skulle jag knappast vilja karakterisera att han i någon mån brast i stil. Detta senare ej på stånd eller vid sekundering, ty på båda var han magnifik, utan snarare i huvud- och svansföring på söket. Främst bland hans förtjänster skulle jag vilja sätta hans brinnande jaktlust, stora sök och hans enorma uthållighet. Så litet som han sparade sig, kunde han slitas ut, men det ville till många och långa dagar, och riktigt tappt gav han förresten aldrig. Näsan var utmärkt och i höjd med hundens stora fart, men jag har dock sett hundar med känsligare näsa. Ståndet var fast och elegant, sekunderingen perfekt och hans förmåga att snabbt och säkert följa löpor över allt beröm. Läger jag härtill en härlig fysik och en rent besvärlig matlust, så tror jag att jag sagt det mesta, som kan anföras på kredit-sidan.

Tyvär blev Gold-dust ytterst litet använd i aveln och hans direkta avkomlingar voro endast ett fåtal. Anledningen härtill var helt enkelt den, att jag mycket snart nödgades låta kastrera hunden. Hans testiklar föllo ner, så att de i synnerhet på jakt besvärade honom, och då härtill kom att han blev steril, var ingenting annat att göra än att sända honom till veterinär. Jag antog att överansträngning på jakt var anledning till hela kalamiteten. Två kullar valpar hade jag emellertid hunnit få, den ena efter en tik av svensk härstamning, den andra efter min från Mr Arkwright importerade tik Flame-Flower. Av den första kullen tog jag en vit och gul tik Z., som växte upp till en kraftig och mycket vacker tik. Denna förolyckades emellertid i fjällen av stryknin redan under sin första höst, och jag hann endast konstatera att hon ärvt många av faderns egenskaper, ehuru hon nog aldrig skulle kunnat nå upp till denne. Ur Flame's mycket fåtaliga kull behöll jag för egen räkning en tikvalp Grace, och med henne kommer jag in på Gold-dusts första ätteled. Ej heller hon nådde någonsin upp till fadern i jaktegenskaper, men hon brådades helt på honom och ej på sin relativt slappa mor. Grace hade ett eldigt temperament, jaktlusta, bra sök och en god näsa, men hon saknade faderns skärpa och stora uthållighet. Hon ville gärna »glida» och ehuru jag jagade med henne rätt mycket, fick jag henne i detta avseende aldrig fullt pålitlig. I exteriör däremot överglänste hon enligt min mening icke allenast föräldrarna utan även alla andra hundar, jag ägt. Mr Arkwright sade också, när han på utställningen i Stockholm såg Grace: »Hade jag trott, att Gold-dust skulle producera en sådan valp, hade han aldrig fått lämna min kennel.» Ej heller Grace kom att efterlämna många direkta avkomlingar, men i varje fall tillräckligt många för att hennes namn skulle komma att figurera i en hel del stamtavlor. I hennes första kull föddes

Grosshandlare Frykbergs Champ. Flame och mina Held och Heja, vilka alla tre skänkte sina ägare glädje. Från en senare kull efter Dex'O Gymru-sonen Shot behöver jag blott citera namnen Champ. Sir II, Ingenjör Hartmanns Hit och min Hela för att påvisa, vilket värdefullt avelsdjur Grace onekligen var.

Den vit och svarta Hela blev sedermera den, som i min kennel fick fortplanta Gold-dust-blodet, och nu efteråt ångrar jag blott, att jag någonsin släppte den vit och gula färgen. Hela själv var en vacker och god tik, men visade sig icke alltid till sin fördel. Väntade hon beckasiner i marken (hon hade av sin dressör inövats på sådana) blev hon alltför försiktig, men i regel var hon en lika god som angenäm tik. På proven nådde hon en gång 1:sta pris i segrarklass och i Danmark delade hon med Champ. Leila på den sista svensk-danska matchen äran av att ha kommit upp till högsta antalet points. Hon var av ett mjukare lynne och större försiktighet än sin temperamentsfulla mor och givetvis som jakthund denna överlägsen.

Vid den tid, jag skulle taga valpar efter Hela, var jag biten av Mr Arkwrights vurm för det svarta blodet, varför jag frågade honom till råds angående de svarta hundar, som stodo till buds här i Norden. Dessa voro egentligen tre: Seasing, Lawn Sleeves och Diarmid och av dessa tillrådde A. den förstnämnde. Efter Seasing-Hela fick jag så en valpkull, ur vilken en svart och vit och två helsvarta hanhundar fingo bliva vid liv. Blott några veckor gamla fingo dessa valpar någon sorts böldsjukdom, som resulterade i att de för tidigt måste tagas från modern, och detta tillbakasette åtminstone den valp av de tre, som jag längst kom att behålla, nämligen Tom H från Sik. De båda andra Jim och Tip kommo båda vid tvåårsåldern till Norge, där jag vet att Tip dokumenterat sig som en 1:sta rangs

riphund. Av Jim har jag ingenting hört, och vet därför icke huru han slagit igenom. Min Tom väckte på proven en viss sensation och deltog i matchen mot Danmark, men jag har den uppfattningen att hans ogynnsamma start i livet alltför hårt handicappade honom, varom även hans svaga bakdel vittnade. Jag kom ej att skjuta mycket över Tom, men dock tillräckligt för att kunna konstatera att han var en ärlig och pålitlig hund om också ej någon överdängare. I exteriör briljerade han genom sin ädla hals och sitt välskurna huvud och som avelshund var han en given framgång.

Efter Tom och min gamle vän Karl Schillers Flying May fick jag min favorit Flying Tan. Denne hade något mer än ettårig sålts till Norge, men blivit returnerad såsom skotträdd. Nå den saken klarade Tan och jag på ett par förmiddagar och sedan dess ha vi under 6 höstar troget kamperat tillsammans. Tan är icke någon skönhet, ty dels har han sin helgula färg emot sig, dels är han väl grund i bröstet, men han är en ädel hund och han är en hund av stål. Ej heller som jakthund är Tan felfri, ty han vill eller kanske rättare ville ibland krypa på varma slag och det har icke generat honom att någon gång narra mig med falska stånd, men detta allt har icke kunnat hindra att han tagit mitt hjärta som endast en eller två av mina tidigare hundar. Anledningen härtill vet jag knappast själv. Det kan vara hans tillgivenhet, lydnad och lättfördhet, det kan också vara hans stora snabba sök, parat med den känsligaste och vaknaste näsa, men troligast är dock att det är hundens uppträdande i sin helhet såväl hemma som i marken, som så tagit mig. Han har vitnat starkt nu, stackars Tan, oaktat att han blott är 7 år gammal, men så ha också hans arbetsdagar varit många och långa. Sistlidne höst jagade jag honom tillsammans med hans 3-årige son Gurt, i vilken jag nästan till min egen förargelse nöd-

gats konstatera att Tan funnit sin överman. Det fröjddade nog mitt jägarhjärta att se huru Gurt i rasande fart och glänsande stil plockade rapphönsen, men den största tillfredsställelsen kände jag dock, när den gamle hunden höll den yngre stängen. Rätt eget var att se huru Tan i denna konkurrens glömde sitt lyte, den överdrivna försiktigheten. — Om sonens exempel smittade eller om rivaliteten eggade, vet jag icke, borta var emellertid varje krypande och avanceringen skedde i ett så starkt tempo att den ibland behövde hejdas.

Med Gurt kommer jag in på sista länken i kedjan av Gold-dusts ättlingar och först nu i sjätte ledet har jag fått en hund, som synes vara i besittning av Gold-dusts alla jaktgenskaper. Gurt för huvudet högre och föraktar fotslagen ännu mera, än vad Gold-dust gjorde, kanske är han också något mjukare till lynnet, men i fart, energi, uthållighet samt djärvhet vid upptag och avancering är det samma hund. Vore icke avståndet så långt mellan dem båda, skulle jag tro på en direkt nedärvning, men nu får jag väl antaga att mödernet i hög grad spelat in. Gurt är nämligen fallen efter Skogis-Girl, en helsyster till Champion Skogis-Leila, och från det hållet har ju mycket varit att vinna.

Hösten 1917 jagade jag ripor i Norge med Tan och den då ej färdige Gurt. Jag insjuknade på fjällen, innan jag fått hunden fullt klar, men jag hade hunnit så fästa mig vid hans egenskaper, att jag obetänksamt nog lät sända honom till de svenska fältproven. Han föll grundligen igenom, dock vågar jag tro, att om någon av hans besegrare vill under en dags jakt konkurrera med honom, Gurt skall visa sig vara en värdig motståndare. Kristiden och olyckshändelser ha så hårt farit fram med min kennel, att jag nu endast har Tan och Gurt kvar, och ovisst är väl därför

om jag icke på gamla dagar nödgas rekrytera mig från annat håll. — Dock kommer jag nog att göra ett försök att få behålla en stam, som i stort sett skänkt mig så gott som uteslutande tillfredsställelse.

Ax. Hedenlund.

SÖRÄNGENS MAY I SNÖ